

อสุรหลังหน้าาก

บทที่ 14

แม่เนินกระวีกระวาดเดินจากหลังบ้านมาต้อนรับเจ้านายซึ่งนานๆ จึงจะกลับถึงบ้านก่อนตะวันตกดิน มีบ้างที่เขากลับมาแต่วัน แต่ก็เพื่อที่จะเปลี่ยนเสื้อผ้าหรือหยิบของบางอย่างแล้วก็ออกจากบ้านไปอีก จึงเป็นเรื่องปกติที่จะไม่มีการจัดเตรียมอาหารค่ำที่บ้าน สาวๆ มักจะทำอาหารง่าย ๆ ทานกันเองแล้วก็นั่ง ๆ นอน ๆ ดูละครจนถึงเวลาเข้านอน

“นายจะทานมื้อเย็นที่บ้านหรือเปล่าคะ เนินจะมารับทำ”

เขาตอบว่า “ทานซิ คินนี้จะเข้านอนเร็วหลับให้เต็มที่สักที”

“เอ่อ... แต่ว่า... ของในตู้เย็นไม่ค่อยจะมีอะไรแล้วนะคะ คือเมื่อวานนี้มีอาหารเหลือเยอะ วันนี้พวกหนูก็เลยไม่ได้ไปตลาดกัน”

“มีอะไรก็ยกมาเถอะ”

สองสาวใช้รีบเข้าครัวค้นตู้เย็นอุ่นววย มุกกรองช่วยตรวจดูอาหารแห้งและอาหารกระป๋องพลางคิดเมนูอาหาร “ทำไข่เจียวหมูสับกับต้มยำปลาทูน่าไหมคะ พอมีมะนาวพริกขี้หนู ช่าตะไคร้ใบมะกรูดหรือเปล่า บ้านอยู่ไกลตลาดอย่างนี้ต่อไปต้องทำสวนครัวเองแล้ว....”

หากแล้วร่างทึบๆ ก็มายืนที่ประตู สั่งว่า

“ไม่ต้องทำอะไรก็ได้ มุกไปแต่งตัว จะพาออกไปซื้อกับข้าว”

“คะ...?”

ยังไม่ได้คำตอบ เจ้านายก็หันหลังเดินกลับไป มุกกรองมองหน้าสองสาวไข่งงๆ

“นายจะให้มุกไปไหนนะ”

แม่เนินมีท่าทีโล่งใจ “ก็ไปซื้อกับข้าวกับนายนะซิ รีบๆ ไปแต่งตัวเถอะ ไปซื้อที่ซุเปอร์มาเกิดในห้างทั้งสะดวกทั้งเย็นสบาย ทั้งได้ของสดของแห้งครบถ้วน ถ้ามุกไม่ไปกับนายวันนี้ พรุ่งนี้ก็ต้องหิ้วตะกร้าไปตลาดเอง ทั้งเหนื่อยทั้งร้อน ไม่สนุกหรอกนะ”

...แล้วทำไมนายไม่เรียกเนินกับนา ที่มีหน้าที่จ่ายตลาด กลับมาเรียกมุก... เธอนึกอยู่ในใจแต่ว่าไม่ได้พูดออกมา เอา ก็ดีเหมือนกัน จะได้ซักซ้อมเผชิญหน้ากับเจ้านายที่เดาใจยากคนนี้ไว้ให้เคยชิน

เธอบอกให้แม่สองสาวจดยารายการสิ่งของที่จะต้องซื้อ แล้วรีบอาบน้ำล้างเหงื่อไคลที่เกิดจากการทำงานทั้งวันอย่างรวดเร็ว หยิบกระโปรงของยุพยงมาสวม แต่ก็ยังสวมเสื้อยืดตัวหลวมที่มีอยู่หลายตัวแทนเสื้อคอกว้างรัดรูป รวบผมมัดหน้าบางๆ แบบนี้ค่อยดูเป็นลูกจ้างที่เรียบร้อยเชิดหน้าชูตาคนเป็นนาย หนุ่มใหญ่หนังดูโทรทัศน์รอยอย่างใจเย็น พอเธอก้าวออกมา เขาหันมามองแล้วลุกขึ้นเดินนำไปที่รถ เธอแปลกใจที่เขาเปิดประตูรถด้านหน้าข้างคนขับให้ แทนที่จะเป็นประตูด้านหลัง

รถแล่นออกจากบ้านนานแล้วแต่คนหน้าขีมิยังนั่งเงิบ เธอจึงเป็นฝ่ายถามเก๋ๆ

“มีอนายหายดีแล้วหรือคะ”

“จะหายแล้ว เด็กที่ออฟฟิศทำแผลใส่ยาให้”

“คุณนิตาหรือคะ”

เขาพยักหน้า “เรียกนิตาเฉยๆ ก็ได้”

เรียกคุณก็ได้ หรือเขาจะชอบคนก้าวร้าวไม่อ่อนน้อมถ่อมตนก็เขาเคยเป็นคนอย่างนั้นไม่ใช่หรือ

“วันนี้ที่บ้านเป็นยังไงบ้าง”

เธอตอบซื่อๆ “ก็ไม่เป็นยังไงนี่คะ ทุกอย่างเรียบร้อยดี”

“มีใครมาหาไม่ใช่หรือ”

“อ้อ...” เธอเพ็งนึกได้ “คุณชัยยศมาค่ะ”

“เขามาทำไม” เสียงถามออกจะเครียด มุกเริ่มรู้สึกไม่สบายใจ

“แค่แวะเอาของมาให้แป็บเดียว ไม่ได้เข้าข้างในบ้านด้วยค่ะ”

“เอาอะไรมาให้”

เธอต้องบอกเขาทุกอย่างใหม่ “ของแทะให้น้องหมาค่ะ”

ใบหน้าด้านข้างของเจ้านายไม่คลายความเครียด

“แค่นั้นหรือ”

คราวนี้มุกไม่ตอบ ชื่นแล้วว่าแม่เขาฝากครีမ်บำรุงผิวราคาแพงมาเรื่องคงขยายอีกไกล

“แล้วเมื่อวานนี้มีอะไรกัน เพิ่งรู้จักกันไม่ใช่หรือ ทำทางยังกับรู้จักกันเป็นปี ไม่นึกเลยว่าเราจะเก่งมนุษย์สัมพันธ์ขนาดนั้น”

แล้วเขาจะเดือดร้อนทำไม

“คนที่มนุษย์สัมพันธ์ดีคือคุณชัยยศต่างหากคะ มุกไม่ได้เริ่มไม่ได้คล้อยตามอะไรเลย เธอพูดอะไรมุกก็ตอบว่าไม่ค่ะๆ อย่างเดียว”

“จริงหรือ” ดวงตาวาววามหันมามอง “ขนาดตอบว่าไม่ค่ะๆ อย่างเดียว วันนี้พ่อหนุ่มก็ยังตามเอาของมาให้”

“ก็เธอเก่งมนุษย์สัมพันธ์ไงคะ.... แล้วก็เป็นคนมีเมตตาด้วย”

“มีเมตตาอย่างไรหรือ”

“เมตตาปรารถนาดีกับทุกคน คือคุณช่วยบอกว่าเพื่อนที่บริษัทโฆษณากำลังมองหาแบบหน้าใหม่ ถ้ามุกไปทดลองแต่งหน้าแต่งตัว ลองกล้องอาจดังและรวยได้ค่ะ”

“อ้อ ที่แท้ก็อยากเป็นนางแบบ”

ไม่ได้อยากสักหน่อย เธอเถียงอยู่ในใจแต่ก็ไม่ได้รู้สึกต่อต้าน ไม่รู้จะตอบอย่างไร ต่างคนต่างเงิบ แล้วเธอก็หัวเราะออกมาเบาๆ

อารมณ์เขากลับดีขึ้น “ซาอะไร่นักหนา”

“วันนี้เจ้านายหงุดหงิดอะไรคะ ใส่เอาๆ มุกรับไม่ทันเลย”

“จะหาว่านายพาลหรือ”

“มุกจะกล่าวหานายได้ยังไงคะ ไม่ว่าจะยังไง นายคงต้องมีเหตุผลเสมอ.... แต่...” เธอทำน้ำเสียงประจบ “ถึงแม้ว่านายจะหงุดหงิดโดยไม่มีเหตุผลมุกก็รับได้อยู่ดี เพราะว่ามุกเป็นสาวใช้ การเถียงเจ้านาย หมายถึงถูกไล่ออกสถานเดียว”

หนุ่มใหญ่หันมามอง ครั้นเห็นสีหน้าเจ็ยมีประจบประแจงก็เมินหน้ากลับ ถามเสียงอ่อน “เราคิดอย่างนั้นหรือ”

“คิดอย่างไรหนะคะ”

“มีใครบ้านไหนจะซื้อมือถือรุ่นใหม่กับคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กให้สาวใช้บ้าง”

เธอพูดอย่างเกรงใจ “นายคะ... มุกไม่ได้ขอทั้งสองอย่างนั้นสักหน่อย มุกแค่ขอใช้สัญญาณอินเทอร์เน็ตซึ่งนายก็มีอยู่แล้ว ไม่ได้คิดว่านายจะใจดีจัดให้ขนาดนั้น....” เธอพูดอย่างนึกได้ “อ้อ แต่ว่าเรื่องเจ้าขมึ้นกับน้ำตาล มุกต้องกราบขอพระคุณนายจริงๆ ค่ะ แต่ถ้ารู้ก่อนว่าคุณอรไม่ชอบมุกก็จะไม่....”

“เราไม่ใช่สาวใช้”

เสียงดังทำให้เธอรู้สึกอับอาย แต่พอนึกถึงเหตุการณ์เมื่อคืน ไม่ว่าจะเกิดจากความไม่ตั้งใจของเขาหรือไม่ใช่ก็ตาม เธอก็ระล่ำระลักพูดว่า

“แต่ว่ามุกอยากเป็นแค่สาวใช้หนะคะนาย”

ไม่มีเสียงตอบโต้จากอีกฝ่าย

ครั้นถึงอาคารของห้างใหญ่ซึ่งเป็นที่ตั้งของซูเปอร์มาร์เก็ต จอดรถแล้วเจ้านายกลับเดินเข้าไปยังร้านอาหารซึ่งมีหลากหลายร้านเรียงราย... มุกครองรู้สึกอึดอัดใจที่ต้องเดินผ่านผู้คนมากมายโดยที่ลืมหีบแว่นตาสีเข้มมาด้วย ครั้นพบกับสายตาของผู้คนที่จับจ้องมองมาด้วยความสนใจ เธอก็รีบก้มหน้าก้มตาเดินโดยอาศัยร่างที่สูงใหญ่เป็นที่กำบัง โกล้งจนเมื่อเขาหยุดเดิน คางเธอก็สัมผัสถูกไหล่หนาที่กรุณกลั่นหอมอ่อนๆ ของอีกฝ่ายจนเขาหันมามอง

“ขอโทษค่ะ”

“หลบใครหรือ”

“เปล่าค่ะ”

เขาเลือกร้านอาหารราคาแพงที่ไม่พลุกพล่าน เดินเข้าไปเลือกโต๊ะโดยไม่ไถ่ถาม ชีที่นั่งให้เธอก่อนจะนั่งลงตรงข้าม

“นั่งตรงนี้ไม่มีใครเห็นหรอก”

เธอยิ้มจืดๆ แปลกใจที่หนุ่มใหญ่ผู้เป็นเจ้านายไม่เอ่ยปากคาดคั้น ทักถามอาการหลบซ่อนของเธอ ทำทางเขาผ่อนคลาย เลือกรอาหารอย่างใจเย็นโดยถามความพอใจของเธอควบคู่ไปด้วย

เธอได้แต่ตอบว่า “ได้ค่ะ แล้วแต่นายค่ะ”

“ถามอะไรก็ตอบแต่ว่าได้ค่ะๆ แล้วแต่นายค่ะ รู้ไหมว่าคำพูดนี้น่ารำคาญมาก”

น้ำเสียงทุ้มตึง เมื่อพนักงานหญิงที่มายืนคอยรับรายการอาหาร ถอยออกไปแล้ว แต่สีหน้าคนพูดมิได้ขุ่นข้องแต่อย่างใด หญิงสาวแก้ตัวว่า “มุกไม่คุ้นกับอาหารญี่ปุ่นนี่คะ เป็นเด็กบ้านนอก เคยทานแต่ข้าวราดแกง”

“อาหารญี่ปุ่นมีหลายอย่าง หลายเกรด ที่สั่งไปเป็นระดับพรีเมียม เขาใช้วัตถุดิบดี ปรุงอย่างประณีตได้กลิ่นรสที่ไกล้ธรรมชาติมาก ทานแล้วเดี๋ยวเราจะตั้งใจ”

“ถ้ามุกเกิดตั้งใจขึ้นมาจริงๆ ละก็จะทำยังไงดีละคะ ของแพงสาวใช้ทำงานบ้านคงต้องลำบากใจแน่ๆ”

“อยากทานเมื่อไรก็บอก จะพามา ไม่ต้องลำบากไปทำงาน นางแบบถ่ายโฆษณาหรอก”

คนดูที่ยิ้มยาก เวลาอารมณ์ดีก็มีเสน่ห์ไม่น้อยเลย สีหน้าของหญิงสาวเมื่อรู้สึกสบายใจจึงระบายด้วยรอยยิ้มแจ่มใสเบิกบาน หน่วยตาคมสวยส่งประกายวาววามแพรวพราวโดยไม่ตั้งใจ

เธอไม่รู้ว่า เธอได้สะกิดให้เขานึกถึงใครอีกคนหนึ่งอีกแล้ว เธอคนนั้น... ในยามแรกรักเมื่อลมหายใจจือจอลด้วยความหวานชื่นก็มีชีวิตชีวาไม่แพ้กัน หนุ่มใหญ่ซ่อนความรู้สึกไว้ภายใต้สีหน้าที่เคร่งขรึม

“อย่าบอกนะว่าอยากเป็นนางแบบ”

“ไม่บอกหรอกค่ะ”

“แล้วจริงๆ อยากเป็นหรือเปล่า สาวๆ ชอบแบบนั้นไม่ใช่หรือได้แต่งหน้าแต่งตัวสวย กรีดกรายอยู่หน้ากล้องทั้งวัน”

“มุกกลัวกล้องจะแย่ กลัวคนด้วย”

“ดีแล้ว กลัวไว้เถอะ มันน่ากลัวทั้งสองอย่างนั้นแหละ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนชื้อชี้ยศนี่น่ากลัวมาก”

ไม่เชื่อ คุณชื้อชื้อออกจะใจดี...

มุกกรองคิดในใจ ไม่ตอบโต้และไม่ซักถามตามเคย

ช่วงเวลาอาหารผ่านไปอย่างพลอดปรอง เจ้าหน้าที่ทำราวพี่ชายใหญ่หรือผู้ปกครองที่ใจดี ไม่มีคำพูดเกี้ยวพาของชายหญิง แม้เขาจะคืบอาหารพร้อมเครื่องเคียงมาวางในจานของเธอหลายครั้งและคอยเติมเครื่องดื่มไม่ให้พร่องอย่างใส่ใจ ก็ไม่ได้มีความหมายใดเป็นพิเศษในความคิดของเธอ

มุกกรองรู้สึกวางใจและเห็นใจ บอกตัวเองว่าเขายังเหงาและเจ็บปวด และบางครั้ง จูทอรสาวใหญ่ผู้เป็นคู่หมั้นและสาวสวยยุพยงก็ไม่สามารถจะเยียวยาเติมเต็มในส่วนที่เสียหายได้ หากแม้เธอสามารถช่วยให้เขารู้สึกดีขึ้นแม้เพียงเล็กน้อยเพื่อตอบแทนความเมตตาที่เขาทำให้ เธอก็ไม่น่าจะบิดพลิ้วขัดข้อง

ท่าทางของเธอและเจ้าหน้าที่ กลมกลืนไม่แปลกแยกเมื่อเข็นรถสำหรับชื้อชื้อไปตามแถวของชั้นสินค้า ช่วยกันหยิบช่วยกันเลือกของทั้งจำเป็นและไม่จำเป็นในรถเข็น เธอยังแอบหยิบของใช้จำเป็นสำหรับผู้หญิงมาจะซุกแอบไว้ จาริตหันมาเห็นพอดี... เธอหัวเราะหน้าแดงซัดเขินรีบซุกซ่อน และเขาก็มองเมินไปด้วยความรู้สึกแปลกใหม่ที่เพิ่มเติมเข้ามาสร้างความผูกพันกับเธอ

หนุ่มใหญ่เดินไปทางอื่น ปลอบยให้เธอเลือกหยิบสิ่งของอย่างอิสระ ครั้นเดินกลับมาพร้อมกับสิ่งของเพิ่มเติมอื่นๆ ใส่ลงในรถเข็น ก็นำแว่นตาสีน้ำตาลมาสวมเข้ากับใบหน้าเรียวงามสีอ่อนที่กำลังเปล่งปลั่งอยู่ด้วยความสบายอกสบายใจ

“พอดีเห็นก็เลยหยิบติดมือมา ซอบไหม ถ้าไม่ซอบก็ไปเลือกเอาไหม”

“ซอบค่ะ เอาอันนี้แหละ นายเลือกให้ มุกต้องซอบอยู่แล้ว มุกสวมไว้เลยนะค่ะ”

“ก็ตามใจ” แม้อารมณ์ดีสีหน้าเขาก็ช่างไร้รอยยิ้ม

เธอปล่อยให้ป้ายราคาห้อยอยู่ข้างๆ ใบหน้า แก้งลอยหน้าไปมาจนป้ายสีฉูดฉาดแกว่งไกว คนยิ้มยากยิ้มออกมาจนได้

ใครคนหนึ่ง ร่างสูงโปร่งในชุดกางเกงสีเข้มเสื้อเชิ้ตสีขาวถูกพับรูปดูแขนไว้ในระดับข้อศอก เข็นรถจ่ายของสวนทางมาพอดี ผู้มาใหม่หยุดชะงักกับภาพที่เห็นแล้วนิ่งมองอย่างแปลกใจ จาริตหันมาเห็นทักอย่างอารมณ์ดี

“อ้าว ภูติท มาชื้อของที่นี่เหมือนกันหรือ”

“ครับ”

มุกกรองสะดุ้งวาบ เห็นใบหน้าที่เคร่งขรึมของคนที่เข็นรถมาชื้อเพื่อนรักมองเลยมาที่เธอ เขายกมือไหว้หนุ่มใหญ่ซึ่งเคยเป็นเจ้านาย

“แล้วแม่บ้านไปไหน มาด้วยกันหรือเปล่า”

“เปล่าครับ ห้องใหญ่ใกล้ตลอด ผมกลับจากงานก็แวะชื้อของอย่างนี้เกือบทุกวัน”

“เป็นพ่อบ้านที่ดี ขอแสดงความยินดีด้วย”

น้ำเสียงและท่าทีของจาริต ผ่อนคลายจนภูติทแปลกใจ ยิ่งแปลกใจเมื่อหนุ่มใหญ่มหาเศรษฐีพูดว่า “พบกันพอดีเลย กำลังจะโทรไปหาอยากปรึกษาเรื่องการลงทุน คุณทำงานด้านนี้อยู่ใช่ไหม”

“ใช่ครับ”

“ถ้าอย่างนั้นจะให้สินค้าโทรศัพท์ไปนัดนะ”

ภูติทรับปาก ยกมือไหว้กล่าวลา แล้วเข็นรถผ่านเธอไปโดยไม่ทักทาย

มุกกรองเองก็ได้แต่ยืนนิ่ง ทำอะไรไม่ถูก.....